

Prelatovo pismo (svibanj 2009.)

"U ovim ćemo tjednima razmatrati o našoj Gospi, Isusovoj i našoj Majci, koja je uznesena dušom i tijelom na Nebo i vidjet ćemo je u radosti i slavi uskrsnuća".

13.05.2009.

Predragi moji: neka mi Isus čuva kćeri i sinove!

Ovaj mjesec svibanj u potpunosti je unutar vazmenog vremena. Radost Kristova uskrsnuća prožima život

Crkve, one na zemlji i one na nebu.
To je onaj “*gaudium cum pace*”,
radost i mir koje svi mi nosimo u
svojim srcima.

Kao što je logično, u ovim ćemo
tjednima razmatrati o našoj Gospi,
Isusovoj i našoj Majci, koja je
uznesena dušom i tijelom na Nebo i
vidjet ćemo je «**u radosti i slavi
uskrsnuća. Suze koje je prolila
podno Križa pretvorile su se u
osmijeh koji ništa ne može
izbrisati, a njezina majčinska skrb
prema nama ostaje
nepromijenjena. Tome u prilog
svjedoči to da je Djevica Marija
pritjecala u pomoć tokom povijesti
te ne prestaje poticati
nepokolebljivo pouzdanje u nju;
ovaj osjećaj dobro izražava
molitva: 'Spomeni se, o
predobrostitiva Djevice Marijo!'
Marija ljubi svakog od svoje djece,
poklanjajući posebnu pažnju
onima koji su, poput njezina Sina u**

**trenucima Muke, izmoreni bolima;
ona ih ljubi jednostavno zato što su
njezina djeca, po želji Krista na
Križu.”[1]**

Meditirajmo o tim Papinim riječima kako bismo produbili razloge pobožnosti prema Gospi i dali im novi sjaj. Razlozi su jasni: Marija je majka Božja i naša Majka. Zbog toga trebamo njegovati žarku i nježnu marijansku pobožnost, koja je čvrsto utemeljena na božanskoj Objavi koju je izložilo crkveno učiteljstvo. Na to je podsjetio naš voljeni don Alvaro u svom pismu 1987. Razmišljajući o tome kako Marijino specifično poslanje proizlazi iz točno određenog Božjeg plana rekao nam je:

“Nepobitna je činjenica da je u svim mjestima gdje je Crkva pustila svoje korijene, zahvaljujući Kristovoj milosti i ustrajnom i požrtvovnom naporu evangelizatora, prisutna i Majka Crkve.... Kao posljedica, rađa se i raste zahvalnost prema Mariji, i

uzdiže se plodna biljka marijanske pobožnosti. O tome jasno svjedoče crkve i svetišta koji, poput sjajnog repa kometa, prekrivaju krajolik zemalja u kojima se ukorijenila vjera, ulijevajući u živote kršćana obiteljsku dimenziju, što može samo Djevica Marija.»[2]

Koliko je ovo velika istina! Mi kršćani činimo obitelj, Svetu Crkvu, u kojoj je Isus Krist prvorodenac među braćom,[3] i u kojoj ne nedostaje prisutnost Majke, Presvete Djevice Marije. Isus nam pokazuje put koji trebamo prijeći kako bismo dosegli svetost, potpuno poistovjećenje s Njim. Naša Gospa nas ohrabruje na tom putu, kako bismo došli do cilja: vječnog života s Bogom i svim anđelima i svecima.

To nam vizualno prikazuje kršćanska umjetnost, kada nudi vjernicima na čašćenje sliku Marije s Djetetom Isusom u rukama. Svojim stavom,

svojim pogledom, čini se da nam naša Majka kazuje: gledajte mojega Sina, svojega starijeg Brata, i nasljedujte njegov primjer u svemu; hodajte tamo kamo je On hodao; njegujte u svom srcu istu želju za otkupljenjem koja je ispunjavala i njegovo srce, budite milosrdni prema svojoj braći i sestrama kao što je On bio prema svima.

U nadolazećim danima, na tisuće će ljudi hodočastiti u različita mjesta u kojima je čašćena Presveta Gospa, sa željom da se susretnu još jednom s Isusom, da postanu više poput Njega, nasljedujući poziv sv. Josemaríje svojim kćerima i sinovima u Opusu Dei i tolikim drugim ljudima.

“Svibanjsko hodočašće” je sada radosna stvarnost po cijelom svijetu, bez buke, hodajući stopama našeg Utemeljitelja kada je on prvi put hodočastio, još tamo 1935. **“Poštujem i volim javno očitovanje pobožnosti”**, napisao je u svojoj

propovijedi, “no moram priznati da mi se više sviđa očitovati Mariji istu ljubav, entuzijazam, kada je posjećujem samo s nekoliko ljudi – na malo intimniji način.”[4]

Često ćemo u ovom hodočašću ići na mjesto u blizini mjesta u kojem živimo, na primjer u istom gradu ili u blizini. U nekim slučajevima - na primjer, za one koji su bolesni ili nepokretni, - bit će nemoguće ostaviti svoj dom. No, i tada se može ići na hodočašće našoj Gospi. Nije važno fizičko kretanje od jednog mjesta na drugo, već nutarnje putovanje duše, koje nas potiče da se više približimo Mariji, i stoga bliže Kristu.

Papa Ivan Pavao II. naglasio je da se u marijanskim mjestima po svijetu može na poseban način osjetiti prisutnost naše Majke. Ta bezbrojna mjesta vrlo su raznolika: od malih oratorija u kućama i nadstrešnica po ulicama, gdje jasno sjaji slika Majke

Božje, do kapelica i crkava koje su sagrađene njoj u čast. Ipak, na pamet mi dolaze mjesta na kojima ljudi na poseban način osjećaju Marijinu prisutnost – to su Marijina svetišta. "U svim se tim mjestima na predivan način ostvaruje ostavština Raspetog Krista. Tamo se ljudi predaju i povjeravaju Mariji, i dolaze kako bi bili s njom kao što su sa svojom vlastitom majkom; otvara joj svoje srce i govori joj o svemu: *prima je u svoj dom* , tj. čini da ona zna sve njegove probleme."[5]

Vjernici tamo odlaze kako bi posjetili Mariju željni da ojačaju "svoju vjeru i njeguju je. Oni traže sakramente Crkve, posebno pomirenje s Bogom i euharistijsku hranu. Odlaze ojačani, zahvalni prema našoj Gospi, Majci Božjoj i našoj Majci."[6]

Svi mi brižno čuvamo to iskustvo. Tko to nije iskusio veću bliskost s Bogom nakon što je posjetio našu

Gospu duhom molitve i pokore, kako nas je naučio naš Otac. Tko to nije opipljivo iskusio učinkovitost Marijina zagovora, da se oživi vjera određene osobe kojoj je to potrebno, da joj se pomogne da se približi Bogu, da proširi horizonte onomu koji se opire Božjem pozivu da se velikodušno preda? Isus želi da nas njegova milost dotakne po Mariji. Stoga **“nije nevažna stvar zaustaviti se i posjetiti svetišta koja joj je izgradila ljubav njezine djece; nije nevažno proći kraj njezine slike, a da je se ne pozdravi s ljubavlju; nije nevažno pustiti da vrijeme prođe a da se nije pjevala ljubavna serenada Svete Krunice, pjesme vjere, pjesme duše koja nalazi Isusa po Mariji.”**^[7] Zapitajmo se. Kako mogu poboljšati svoj pogled usmjeren Gospinoj slici? Kako mogu bolje moliti svaku Zdravo Mariju, Zdravo Kraljice, Kraljice neba? Kome mogu govoriti o Marijinoj ljubavi i ljubavi prema Mariji?

Te i druge pobožnosti mogu osvijetliti i obojiti mjesec svibanj. Bitno je približiti se sve više i više Isusu Kristu, po putu koji nam pokazuje njegova Blažena Majka. Svaki susret s našom Gospom postaje poziv da *gledamo u Krista*. Kao što je Benedikt XVI. rekao u jednom Marijinu svetištu: **“Za onoga koji traži, taj se poziv uvijek pretvara u spontanu molbu, molbu koja je posebno upućena Mariji, koja nam je dala Krista, svojega Sina: 'Pokaži nam Isusa!' Zamolimo to danas čitavim svojim srcem; zamolimo to iznad sadašnjeg trenutka, dok u svojoj nutrini tražimo Lice Otkupitelja. 'Pokaži nam Isusa'! Marija odgovara pokazujući nam ga u početku kao dijete. Bog se učinio malenim za nas.”**[8]

Zastanimo još jednom na riječima koje je sveti Josemaria napisao još tamo 30-ih godina prošloga stoljeća, riječima koje su pomogle tisućama

ljudi da se odvaže krenuti putovima razmatranja u svakodnevnom životu: **“...ako želiš biti velik, postani malen....Početak puta na čijem kraju ćeš se naći u potpunosti obuzet ljubavlju prema Isusu, stoji ljubav puna povjerenja prema Mariji. Želiš li voljeti našu Gospu? - Upoznaj je. Kako? Dobro moleći krunicu.”**[9]

Pozorno razmatrajući i moleći otajstva krunice, pred naše oči dolaze ključni trenuci u životima Isusa i Marije. Tako postaje lakše sigurno hoditi putem koji vodi u nebo. Ispraviti ćemo, ako je potrebno naš smjer, i pokazati onima koji su uz nas sigurni “prečac” do vječne sreće. Dok razmatramo te prizore, počinjemo razumijevati “kako se čovječanstvo vraća Bogu po skromnom *fiat* ponizne službenice Gospodnje i nalazi u slavi presvete Djevice cilj prema kojemu putuje.” [10]

Uz to, možemo se više potruditi u malim znakovima pažnje prema našoj Gospi. Naglašavam još jednom koji su to običaji svojstveni osobama koje su zaljubljene, a koje je sveti Josemaría posvuda širio: s ljubavlju pozdravljati Gospine slike koje vidimo svakoga dana – na ulici ili trgu, u Crkvi, u sobi doma... i naš pogled može pratiti strelovita molitva koja je izraz naše sinovske ljubavi. Naš je Otac to uvijek činio, posebno se trudeći pozdravljati Gospine slike koje su bile tamo gdje je živio ili radio. Bile su izraz njegove sinovske ljubavi, i odražavali su ono što mu je bilo na duši: žalosni pogledi, zahvalni ili molbeni, ovisno o situacijama, no uvijek izrazi istinske ljubavi.

Također je običavao savjetovati ljudima da nose sliku Gospe u svojem novčaniku ili u torbici (kao što se nose fotografije naših voljenih) kako bismo je imali uz sebe, i mogli joj

upravljati komplimente pune ljubavi. Osjećao je veliku radost jer je pomogao ispuniti svijet Gospinim slikama. “U **Opusu Dei**”, rekao je **“neprekidno smo pokazivali našu ljubav prema Gospi tako da smo po svijetu postavili milijune njezinih slika, potičući izraze marijanske pobožnosti na svim kontinentima: u Europi, u Aziji, u sjevernoj i Južnoj Americi, u Oceaniji; dovodeći mlade na taj put, u slobodi. Bez slobode - ništa. No to je tako prirodno. Kako ne bismo mogli voljeti majku Božju, koja je naša Majka? Uz to, trebamo je! Poput malenog djeteta koje kada se noću boji mraka zaziva: Mama! Često je moram zvati svojim srcem, bez riječi: Majko! Mama, nemoj me napustiti! Nutarnji je život takav: prirodan, jednostavan. Ne mogu živjeti na neki drugi način. Moram živjeti kao čovjek. I pred Bogom koji je vječan ja sam**

poput malenoga djeteta koje ne vrijedi ništa.”[11]

Liturgija primjenjuje neke riječi psalma na našu Gospu. “*Psalmist, nazire iz daljine tu majčinsku vezu koja ujedinjuje Majku Kristovu s ljudima vjere, prorokuje u odnosu na Djevicu Mariju 'naklonost tvoju traže prvaci naroda' (Ps 44,13). U tom smislu, potaknuti nadahnutim riječima Svetog pisma, kršćani su uvijek tražili Gospin smiješak, smiješak koji su srednjovjekovni umjetnici mogli prikazati takvom velikom umješnošću. Taj Marijin osmijeh je za sve muškarce i žene*” potvrđuje Benedikt XVI., “*no posebno je usmjeren prema onima koji trpe, kako bi u njoj mogli naći utjehu i ohrabrenje. Tražiti Marijin osmijeh nije čin pobožne ili staromodne sentimentalnosti, nego više kao prikladni izraz živog i istančanog ljudskog odnosa koji nas veže s njom - koju nam je Krist dao za Majku.*”[12]

Povjermimo našoj Gospi sve one koji trpe, dušom i tijelom: bolesne, one koji se osjećaju samima ili napuštenima, one koji su žrtve prirodnih katastrofa, one koji trpe nasilje ili progone bilo koje vrste....nitko ne bi smio ostati izvan naše molitve.

Posebno se molimo (podsjećam vas na ovo, jer je uvijek aktualna potreba) da se molite za Papu i njegove nakane, te trenutno za plodove njegova puta u Svetu Zemlju, od 8. do 15. ovog mjeseca. Također se molimo za vjernike Prelature koji će 23. primiti svećeničko ređenje, uoči blagdana Uzašašća Gospodnjeg, koje se u mnogim mjestima slavi u nedjelju, 24. Zamolimo Duha Svetoga da na nadolazeće Duhove, posljednjeg dana mjeseca, obilno izlije svoje darove na Crkvu i svijet, i da pripremi sva srca da ih prime.

Prije nekoliko dana vratio sam se s puta po Japanu i Tajvanu, gdje sam još jednom mogao vidjeti kako se duh Opusa Dei ukorjenjuje u ljudima svih kultura i nacionalnosti. U obje zemlje, osim što sam znao da ste svi uz mene, molio sam se za sve vas. Imao sam dva posebna razloga za radost. U Nagasakiju sam imao priliku posjetiti Ouru, svetište u kojem su čašćeni mučenici te zemlje i gdje je živa uspomena na one koji su sačuvali svoju vjeru usprkos teškim progonima. I u gradu Taipei sudjelovao sam u Klanjanju Presvetom i blagoslovu s Presvetim u crkvi koja je bila ispunjena vjernicima (Upravo smo bili ušli u crkvu u kojoj je hodošasnička slika naše Gospe i našli smo se usred euharistijskog čina). U jednom i u drugom mjestu snažno mi je dolazila na pamet misao da trebamo dovesti Isusa, s Marijom, u najudaljenije kutke zemlje. Pridružite mi se u zahvali Presvetom Trojstvu, izvoru

svakog dobra, i našoj Majci, Blaženoj Djevici, po čijem zagovoru primamo sve milosti. Također svetom Josemariji (17. je godišnjica njegove beatifikacije) jer je bio vjerno Božje sredstvo kako bi se sijalo sjeme svetosti, nauka i ljubavi po svijetu.

Sa svom ljubavlju blagoslivljam vas!

Vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. svibnja 2009.

[1] Benedikt XVI, *Propovijed u Lurdu*, 15. IX. 2009.

[2] Don Alvaro, *Pismo*, 31. V. 1987., br. 8.

[3] usp. *Rim* 8,29.

[4] Sv. Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 139.

[5] Ivan Pavao II., *Propovijed u Fatimi*, 13. V. 1982.

[6] Ivan Pavao II, *Propovijed u svetištu Aparecida*, 4. VII. 1980.

[7] Sv. Josemaría, "Naša Gospa od Pillara," u *Libro de Aragon*, Zaragoza, 1976.

[8] Benedikt XVI, *Propovijed u svetištu Marizell*, 8. IX., 2007

[9] Sv. Josemaría, *Gospinakrunica*, predgovor. Holy Rosary, prolog.

[10] Pavao VI, apostolska pobudnica *Marialis Cultus*, 2. II. 1974, br. 28.

[11] Sv. Josemaría, bilješke s druženja, 7. IV.1974.

[12] Benedikt XVI, *Propovijed u Lurdu*, 15. IX. 2009.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/prelatovo-pismo-
svibanj-2009/](https://opusdei.org/hr-hr/article/prelatovo-pismo-svibanj-2009/) (22.02.2026.)